

Ervaringsverhaal Marit

'Mag' ik zomaar zwanger worden?

Aan het begin van mijn epilepsiebehandeling in 2009 (toen 16 jaar oud) heb ik duidelijk aangegeven dat ik ooit kinderen wilde. Zo konden de artsen daar rekening mee zouden houden bij het uitproberen van medicijnen.

Uiteindelijk duurde het nog lang voordat die kinderwens concreet werd. Dat komt waarschijnlijk omdat ik mijn hormonen jarenlang onbewust heb onderdrukt. Met bijna dagelijks aanvallen leek een zwangerschap me gewoon niet slim. Ik was nog jong genoeg, dus maakte me er niet druk om. Toen het jaren (en drie hersenoperaties) later wat beter met me ging, kregen de hormonen opeens vrij spel. Met nog maar enkele aanvallen per maand, had ik het gevoel dat ik best een goede moeder zou kunnen zijn. Ondanks dat ik me goed voelde, slikte ik dagelijks wel drie soorten medicijnen en was nog steeds niet aanvalsvrij. Dus was een zwangerschap wel verstandig? Als 27-jarige meid ging ik op zoek naar het antwoord en dat vond ik gelukkig snel.

Ja dat mag!

Tijdens een gesprek met mijn behandeld arts van het specialistisch centrum 'Kempenhaeghe' hoorde ik dat mijn gevoel klopte en ik nu, ondanks mijn epilepsie, gewoon een goede moeder zou kunnen zijn. Van de epilepsiemedicijnen die ik slik (Keppra, Lamictal en Frisium), is gelukkig bekend dat ze de baby tijdens de zwangerschap geen kwaad doen, dus die kon ik blijven innemen. Fantastisch nieuws! Anti-epileptica heb je namelijk niet zomaar even vervangen, dus dit scheelde een hele onzekere periode met een zoektocht naar andere geschikte medicijnen (terwijl niet eens zeker is, dat die er zijn). Natuurlijk zouden mijn aanvallen zorgen voor extra risico's (ook na de bevalling), maar omdat ik niet weet of ik ooit aanvalsvrij zal worden, was dat geen reden om te wachten.

Na het verwijderen van mijn spiraal was het snel raak, zwanger! In mei 2021 ben ik uitgerekend en de zwangerschap verloopt erg goed. Geen enkele zwangerschap is natuurlijk hetzelfde, maar als epilepsiepatiënt gaat het sowieso allemaal wat minder vanzelfsprekend. Zo heb ik van begin af aan extra controles bij de gynaecoloog en doe ik maandelijks een vingerprik voor het controleren van de medicijnwaarden in mijn bloed. De zwangerschapshormonen laten nu namelijk niet zomaar alle stoffen mijn lichaam betreden. Zo kwam ik er al na de eerste controle achter dat ik 50% meer medicijnen moet slikken om dezelfde waarde in mijn bloed te behouden. Dit schommelt nog steeds, dus ik blijf prikken.

Ook duiken er verschillende vragen op, zoals:

- Mag ik straks borstvoeding geven?
- Mag ik natuurlijk bevallen of moet het via een keizersnede?
- Mag ik straks alleen zijn met de baby?

Op vrijwel alle vragen bestaat geen eenduidig antwoord. Toch kunnen de artsen me dankzij verschillende onderzoeken goed adviseren. Welke (verhoogde) risico's ik loop en wat daarom (in de meeste gevallen) verstandige keuzes zijn. Ik ben erg blij dat deze gegevens bestaan en ik mijn zwangerschap zelfverzekerd kan doorlopen. Dat is voor mij ook dé reden om mee te doen aan 'Moeders van Morgen'. Want des te meer informatie er bekend is, des te meer vrouwen een antwoord vinden op vragen rondom hun kinderwens. Al moeten we niet vergeten dat een zwangerschap zonder risico's (ook zonder medicijngebruik) uiteindelijk gewoon niet bestaat.